A MÁSODIK HÉTFŐ UGYANOTT

A Tiszára akartam menni, de a Dönci lebeszélt. Jól is tette – derült ki utólag, mert azt a szelet, ami akkor fújt, csónakban kibírni nem nagyon lehetett volna.

– Menjünk mi csak a Tandari-tóra, azt már ismerjük, meg ott biztos a fogás is – tántorított el barátom az eredeti célomtól.

– Na jó, nem bánom, oda én is nagyon szeretek menni, ha nem is fogunk halat, bár társaságot csinálunk a Hexi kutyának, az mindig örülni szokott nekünk – egyeztem bele a dologba.

Hexi valóban nagy lelkesedéssel fogadott bennünket és örömében még a kapun is kirohant.

– Hívd vissza a kutyát, mielőtt becsukod a kaput – szóltam vissza Döncinek, de nyilván nem hallotta, mert a kutya kinn maradt. Másodszorra már meghallotta, mert kiment és nagyban hívogatta az ebet. Kimentem én is és látom, hogy a sunyi eb a kőkerítés mögül néz vissza. Elindultam utána, közben azt láttam, hogy egyszer csak már belülről szalad felénk farkcsóválva, mintha csak azt mondaná: Mit gondoltok ti, nekem nincs itt külön ki-be járatom? A sunyi eb megleckéztetett bennünket. Van esze, nem hiába született vadászkutyának.

Hanem a szél az fújt ám istenigazából, egy-egy nejlonzacskóból pillanatok alatt léggömböt csinált, és ember legyen a talpán aki azt utolérhette volna. El is repült néhány – kérdezés nélkül, aztán már csak úszva lehetett volna megközelíteni.

– No ennek nem fog örülni a tógazda – mondom a barátomnak, tudván, hogy az milyen pedáns ember. A tó körül én még nem láttam semmi „eldobottat”. Dicséretére legyen mondva, még a kosarakat is mindig kiüríti, ha arra megy.

Mi azonban horgászni jöttünk és egy jó adag szkepticizmussal láttunk neki a dolognak. A helyre érve megpróbáltam elképzelni a horgászatot. A fenekeseknek nem árthat annyira a szél, sőt még segíthet is a halfogásban, mert időnként megmozdítja a csalit egy-egy nagyobb széllökés által. Legfeljebb a jelzőkarikákat kell kicsit jobban lesúlyozni, ne lengesse annyira a megvadult fuvallat.

Már egy ideje helyén voltak a botok, amikor Dönci úgy határozott, elmegy szemlét tartani az állatállományon, hiszen ilyen téren szakmabeli (nyugalmazott agrármérnök), a horgászat az csak másodlagos, inkább a pihenést jelenti számára. A sok malac, ló, birka, kacsa, liba, az az ő világa.

Eltelt egy idő, mire visszajött, mondogatta is úgy inkább magának, mint nekem, látott bár szép állatokat, halat úgysem fog ma látni.

– Mármint, hogy Te nem fogsz, mert én fogok – vetettem oda neki csak úgy.

– Hogyhogy fogsz, talán már fogtál is?! – nézett rám kérdően.

– Persze, hogy fogtam, ott van a hálóban – feleltem rezisztensen.

Dönci nem akart hinni a szemének a szép kétkilós ponty láttán.

– Hogy tudtad meglátni egyáltalán a kapást ebben a nagy szélben? – dünnyögött hitetlenkedve.

– Hát nem tudod, hogy nekem „horgász szemem” van? – fordultam hozzá nagy bölcsen.

Persze az ilyen szép pontyok kapását még ebben a nagy viharos szélben is észlelni lehet, hiszen a kapásjelző karika ilyenkor igencsak nagy kitéréseket mutat, vagy fel- vagy leereszkedik, és ez félreismerhetetlen jele a kapásnak.

Nem panaszkodhattunk a kapásokra, volt benne részünk bőven. Éppen a szélviharnak köszönhetően a víz dugig töltődött oxigénnel és csali is meg-megmozdult egy kicsit. Mi több kell egy étvágyra gerjedt pontynak? Volt is kapásunk bőven, nem győztük fárasztani a szebbnél szebb pontyokat. Persze szakítás is volt meg horogtörés is, de mindez a barátomnál, hiszen Ő csak „pihent”, nem horgászott. Mentségére legyen mondva, ezek a pontyok jó nagyok lehettek.

Engem az a dolog nem hagyott nyugton, hogy az úszós szerelékkel sehogy sem boldogulok. Hiába az önsúlyos toll, gyorsan süllyedő zsinór, az egész szerelék rövid időn belül mindig partot ért. A földnyelv másik oldalán kisebbek voltak a hullámok, oda a szél sem hatolt be olyan erővel. Végre ott rábírtam az úszót a helyben maradásra. Most már kétfelé kellett figyelnem, előre is meg hátra is. Olyan volt a fejem, mint egy „teniszbíróé”, akinek a szeme állandóan a labdán kell, hogy legyen. Így aztán mire odanéztem, már görbült is a tollas kínai ötméteresem, aztán a kezemben még jobban. Dönci is odaállt már a merítővel, de én megnyugtattam.

– Várjál, még odébb lesz, mire ez megadja magát, jó nagy lehet.

– Na jó, ahogy akarod. – ment vissza társam a fenekesekhez dünnyögve.

Jól állta sarat a piros teleszkóp, de az orsó is mondta a magáét ugyancsak. Ha minden jól megy, ez a hal lesz a „tórekordom, csak ez járt a fejemben.

Jó idő eltelt, mire halam egy kis levegőt szippanthatott be. Amikor aztán Dönci végre bemeríthette, mondtam is neki:

– Vigyázz most, amikor kiemeled a halat, nehogy a merítőszák nyelének a végét fogd, mert menten elgörbül.

Gyönyörű négy és fél kilós ponty került szárazra, barátom mindjárt rá is tette a kezét, hogy ezt ő viszi haza. (Nekem akkor nem volt szándékomban a halat elvinni.) Elégedettségem azonban határtalan volt, valóban a tórekordomat fogtam ki. És mit ad Isten, később fogtam még egy ilyet, ugyanitt-ugyanígy.

Nem akármilyen nap volt ez „második hétfő”, akármennyire fújt is a szél, nekünk megérte.

Bojniczky György

Téli szünet: október 1. – március 31.

Fővédnök:
Metalmania d.o.o.
www.metalmania.rs

Nyitva tartás: 06-18 óráig hétvégenként.
Bejelentkezés kötelező!
50%-os **kedvezmény**ben részesülnek a 65 évnél idősebbek, nyugdíjasok, ifik, nők, rokkantak.

Martonos, Slatina 2.
info-sales:
tel: +381/24/875-501 mob: +381/63/7488-149
info@salas-tandari.com **www.salas-tandari.com**